

РЕШЕНИЕ

№ 5344

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2239** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285 от Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационни жалби на Р. К. Р., чрез адв. И. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап. 5 и на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № 357/16.01.2020г., постановено по административно дело №9426/2018г. по описа на АССГ, с което на Р. К. А., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора в [населено място] е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 650.00 лв. (шестотин и петдесет лева) за период с начална дата 01.03.2017г. и крайна дата 03.09.2018г., претърпени от противоправни бездействия на служители на ГДИН, изразяващи се в неосигуряване на нормални битови условия. С обжалваното решение предявения иск на Р. К. Р. е отхвърлен в частта за сумата над 650.00 лв. до пълния му размер от 20 000 лв.

С касационната си жалба, Р. К. Р., обжалва решението на АССГ като неправилно, като подробни съображения в тази насока, са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени Решение № 357/16.01.2020г., постановено по административно дело №9426/2018 г. по описа на АССГ, като бъде постановен съдебен акт, с който исковата претенция бъде уважена в нейната цялост. В съдебно заседание, касаторът редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. От страна на процесуалния му

представител е постъпила молба от 15.09.2020г., с която се излага становище по хода на делото, като от съда се иска да отмени обжалвания съдебен акт по изложените съображения в касационната жалба. С молбата е заявена претенция за присъждане на разноски, съгласно приложен към същата списък по чл.80 от ГПК вр. чл.144 от АПК.

Касаторът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт Н. Д., която моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение в частта, с която ГДИН е осъдена да заплати на Р. К. Р. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както и същото да бъде потвърдено в частта, с която е отхвърлен предявения от Р. К. Р. иск като неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Първолета Станчева, която излага становище за неоснователност на депозираните касационни жалби и моли съда да остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационните жалби са допустими, като подадени от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледани по същество са неоснователни.

С постановеното съдебно Решение № 357/16.01.2020 г. по адм. дело №9426/2018г. по описа на АССГ, I отделение, 3-ти състав, исковата претенция за присъждане на обезщетение в размер на 20 000 лв. за претърпени от Р. К. Р. неимуществени вреди за периода 03.04.2015 г. – 03.09.2018 г., претърпени от противоправни бездействия на служители на ГДИН, изразяващи се в неосигуряване на нормални битови условия – недостатъчна жилищна площ и недостатъчно обезпаразитяване, уважена частично. ГДИН е осъдена да заплати на Р. К. Р. сумата в размер на 650.00 лв., заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 04.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.,

С постановеното съдебно решение исковата претенция е отхвърлена над уважения до предявения размер като неоснователна.

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно нормата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Според чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение. Според ал. 2 на същата разпоредба, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че е установено задължение за затворническата администрация за осигуряване на

благоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и мярката „задържане под стража“.

За да бъде основателен искът по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да са налице кумулативно три предпоставки: действие или бездействие на орган по изпълнение на наказанията в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени вреди в резултат на извършените действия или бездействия и причинно-следствена връзка между настъпилите имуществени или неимуществени вреди и действията или бездействията на съответната администрация.

По делото е установено, че Р. К. Р. не е излежавал присъда лишаване от свобода съответно не е бил настанен в Затвора в [населено място] през целия период, в който се твърди, че е претърпял неимуществените вреди, чиято обезвреда е претендирана. В хода на първоинстанционното производство е установено, че Р. К. Р. е постъпил в Затвора – [населено място] на 01.03.2017 г. и към настояща дата изтърпява присъдата си там. За периода от 03.04.2015 г. до 01.03.2017 г., за който период се твърди, че е част от периода за настъпване на вредите, е установено, че Р. К. Р. не е пребивавал в Затвора [населено място]. Този факт е потвърден от процесуалния представител на ищеца. Установено е, че Р. К. Р. е бил настанен в болнични заведения от 06.09.2017г. до 11.09.2017г. в Царица Й. – И., и от 11.09.2017г. до 08.02.2018г. в СБАЛЛС. В тази връзка е прието, че Р. К. Р., е бил настанен в Затвора – [населено място] в част от исковия период, а именно: от 01.03.2017 г. до 06.09.2017 г. и от 09.02.2018 г. до 03.09.2018 г. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че в хода на проведеното съдебно производство са доказани следните неблагоприятни условия за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ в нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС, както и на чл. 3 от ЕКПЧОС: пренаселеност (под 3 кв. м. на човек в килията), съчетана с целогодишна липса на циркулиращ свеж въздух и задух в помещенията, липса на условия за подходяща двигателна активност, неосигуряване на санитарно помещение, което да дава възможност за уединеност, непредоставяне на подходящи препарати за почистване на тоалетната и наличие на вредители – дървеници и тяхната недостатъчна дезинсекция. Налице е неизпълнение от затворническата администрация на законоустановеното задължение по чл. 3 от ЗИНЗС, както и чл. 3 от ЕКПЧОС, според който никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или наказване.

По силата на нормата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, в случаите по ал. 1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Както правилно е приел първоинстанционният съд, ищецът не дължи доказването на неимуществените вреди, когато е налице нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, както и на чл. 3 от ЕКПЧОС.

Безспорно е установено и наличието на причинно-следствена връзка между настъпилите вреди и бездействието на затворническата администрация.

К. състав споделя изцяло доводите на първоинстанционния съд относно размера на определеното обезщетение, а именно 650.00 лв. Присъдената сума представлява справедливо обезщетение на лишеното от свобода лице за претърпените от него неимуществени вреди при изтърпяване на наложено наказание „лишаване от свобода“. Правилно е определен размерът на обезщетението, като същият е съобразен изцяло с релевантните обстоятелства. В случая е съобразен периодът, през който е търпяно нарушението, конкретните факти, свързани със здравословното състояние на ищеца, през времето на нарушението, както и последиците за неговото здравословно – физическо и психическо състояние. Взета е предвид и практиката на ЕКПЧ и размерът

на определените от съда обезщетение по сходни случаи по български дела.

С оглед изложеното, като взе предвид, че административният съд изцяло е приложил стандартите за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ по отношение на ищеца, намира, че Съдът е постановил решението си изцяло в съответствие с материалния закон, без наличие на нарушение на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора не следва да бъдат присъждани разноски на страните по делото.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София – град, X-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 357/16.01.2020 г., постановено по административно дело № 9426/2018 г. по описа на АССТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: